

הרמב"ם ספר דקדוקא התורה המצרים אפילו בטעם בטעמים. ובך
היה רבנו ג'ים המציר ככה.

הרמב"ם
אמר
דקדוק
טעם
טעמים

ולא תקשה מהא דפסק בדין דרב יוסי דטעה ב' אומתה יצא אפילו
בטעם דקדוקי דב' דממצרים בקריאת התורה אף של טעם בטעמים
היינו שב' דין אומד בקריאת התורה דוקא ויוצא מהפסק (בנחמיה ח"א)
"ויקרא בספר בגורת אלקים מפורש ואם של ויבינו במקרא."

הוציא
אומד
קריאת

מקרא = 15 תיבות

מפורש = 15 טעמים ודקדוק

ואם שכל = 15 הקשה טובה attention

וא"כ יורה הרמב"ם שג' ק"ש דטעה בקדוקיה ~~טעמים~~ (באור ימיה) יצא.

[ואם מצד הסברא טרא דטעם טעמים מחורה טעם דקדוק דה

לפנים ינאם טעם ככה לשנה הוציא הלאה מהפסק. לדומה:

בראשון, באחד לחודש $\frac{1}{2}$ או בראשון-באחד לחודש

והא דאין קוראין קריאת שמע בטעמים היינו כי בטעמים בני
העלם מוחזקין של "ויקראו בספר... מפורש, כירוש קריאת התורה.

הרמב"ם פירוש דקורא להציר היינו קורא בטעם לצאת של

כל התורה כולו וחסר כוונה מוחזקת של קבלת דין אלקים

שמים, דקדוקי דהו' טעם מוחזקת. וכן תר"י, ובין שיהא מקובלת.

הרמב"ם
אמר
דקדוק
טעם

וגם שיהא מקובלת מפורש ש' און כוונה. כי כל התורה אומד וה' יצא ק"ש.
(אגב דהיא טעם צ"ע)

טעם

א) כוונה אלא היא מחדש כוונה של קרא לטעם ק"ש וכן כאשר לא בה' מוחזקת לקריאה דאומד של קריאת שמע
ב) כוונה לצאת שאין ליה דפסקין מלך אן צרין כוונה

אומד
כוונה

ג) כוונה בלוי כל חובה לשם ית' ודא טעם טעם אומד אלא ביה דפסק כוונה.

דע
הו
הו
כונ

כחג'
טעם
מחזקת
קריאת

דמחזקת
מחזקת

ויקרא
אומד
הוציא
מחזקת
לית

כחג'
מחזקת
כונ
כונ
אין

מ"ס פ"ק באוסו ב"ד

אבל הרמ"ן בהלכות דל סוניה דר"ה כח: מביא משה דין ראיה דמלת
לריכות כונן כיון דאוחת דק"ש לריכה כונני. ותירץ דאיכא הלכה מיוחדת דאורייתא
דבי שמד דלרין כונני. ובינו כונן לרמ"ן דל הוה כלה. ודל שטר הרשקא דאיכא ב
מ"ס מ"ס ^{כונן מיוחד} על קבלת דול מלכות שמים כגב הרמ"ן. לא נפיר ולא בהיר"י.
(והיי"ן גריבה משלם)

ש"ס
הרמ"ן
ה"ס
כונני

הרמ"ם פ"ה הלכת ק"ש הלכ א' אומר דאמר הפסוק הראשון שאמר
הפרטיות ולא אפלו בקורא לסיפה. ולכאורה יראה חנה דשטר הרמ"ם הוא
לרין דאיכא כונן מיוחדת דקבלת דול מלכות שמים בקריאת שמד. דכא פסק
דכא מ' פרשת מדאורייתא, אי א"א לו לפרך ד"ז מדסקן או כונן קמלת ^{דאיכא פסק}
לפסוק הראשון, וא"כ ל"ה דסודר דאיכא ^{כונן} קדו"ש בק"ש.
אך ק"ק דהמשלה פ"ה הי"י כגב הרמ"ם ^{דקורא להסייה זא}
י"א. וצ"ל דהיי"ו או מלמד שמדסקן או מלמד דמלת לריכות כונני.
(והרב חיים ספר ~~דמ"ג~~ דברמ"ם סודר דמלת אינה לריכות כונני).

כונני
כונן
מיוחדת
ק"ש

ולרין לומר דהרמ"ם משמש במלת קורא לראש ב"ה מוגנים.
כאז לאי ק"ש ובשני לאי משלה. בק"ש ~~דמ"ג~~ לומר מ' שטר ק"מ
זל על קבלת דול מלכות שמים המיוחדת לק"ש והמשלה רצונו לומר מ' שטר
שטר מלכות שמדסקן או מלמד מלכות שמים ^{למ"ג} למעלה. (דכא ~~דמ"ג~~
הרמ"ם דמ"ג ~~ב"ד~~ וזל קבלת דול מלכות שמים ויחידה.)

וכונני
משלם
וקורא
לפ"ה
ל"ה
מלכות
לרמ"ם

מ"ס זל דמלת לריכות כונן אוסו אין לומר בהחל מלכות הרמ"ם הוא
שמה לאי שופר.

כונני
מ"ס
ל"ה
כונני
או לא

ורבנו חיים נ"ה ל"ד זל דסודר ברמ"ם דמ"ג אויב לריכות
והרמ"ם
מיוחדת מיוחדת מיוחדת כונני.

והרחק
הפון

והרחק חילק בספרו ככה:

בק"ש וכסותג ומסופקודת הדקות אחי בכל לשון שהם אביני. אבל שגי
ברכות וברכת המזון אחי בכל לשון סתם ולא בסביר, טמניש."

הסבר
ברמ"ם

ונראה להסביר דבשארית, בכל לשון ^{שמה אמר} "הד סלבי גבראום. צריך

לדעת כל מלה ומלה. דאי לאו הכי אלא דאין יודד כל הספר ורק יודדגונו
בזא לא צא דכו מדסק. וכי בק"ש וכסותג. ואף בשקודה צריך לדעת
שהני שקודה ועל מה הוא נשדד וגופן השקודה אף אין צריך פירוש המלים. כלן
אומר בשקודה זכ. בכל לשון טמניש". אבל בברכת ומזון ובברכות

כ"י בכל לשון שגא הוי ברכה ואין צריך לדעת מוכן הברכה. הלכ
אמר הרמב"ם סתם "בכל לשון" אף היא דלמא אלא מליני.

היא אנד
והלא

אבל הראגד השיע ס"ס דברי הרמב"ם ^{ואמר} דה"כא דמ"ד דרמ"ם

לא צריך דקדוק אומת כיון דרמ"ם ה"ו פירוש. ~~אלא סוכה בראגד צריך דקא~~
~~בכל לשון שהיא מליני לכל אלה אלא אין צריך דקדוק אומת אלא דפירוש.~~

וצריך להבין, איך שיער תשובה בשקודת הדקות. וכשקודות
הקדקון כיון ולכא ^{כ"ג} דגדי ממה לרמ"ם: (אף מה)

צ"ל איך
שיע
תשובה
לשקודה
היא מליני

(במסילה מלי אומת א' נקרא דלוק אין צריך הכנה ואי תשובה צריך הכנה. מלי

לומר שיש שיער בכל מקום. וברמב"ם מלין ואומר דקא במסילה ינוי וצ"ל)

ויש לנו א' שילוב ראשי.

ע"כ
סיכום

א צריך הבנה של הכוונה

ב אין צריך הבנה של דאמז. מהם ורק בכל לשון

צ"הרמב"ם המתקן כמו שכתבתי.

וה'זוט הוא הוא דא'צ' לפון הקודם א'ץ מ'ז' ב' ש'א' הפלאג ב'א' אמ'.

ו'ז'ז' י'ש' ל'ז'מ'ר' ד'פ'ש'י'ה' ל'ז'נו' ד'ה'נ'ו'ס' י'כ'ו'ל'ה' ל'ה'י'ו'ג' ב'כ'ל' ל'ז'פ'ן' ש'ה'י'א' ו'א'פ'ל'ו'
ב'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'נ'י'ם' א'כ'י'ל'ו' א'ל'פ'א' ה'י'י' מ'ש'ס'. ו'ח'י'ז'ו'ש' ה'י'י' מ'ש'ס' ה'י'ה' ב'ש'מ'ת'
ד'א'ג'ו'ר' ה'ש'ס'

ד'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'נ'י'ם' ל'ר'י'ק' פ' ל'ה'י'ת' ב'ל'פ'ו'ן' ה'ק'ו'ד'ש', ו'ח'י'ז'ו'ש' ה'א'מ'י' ש'ס' ג'ז'

ה'י'א' ד'ב'ש'ס' ל'כ'ך' ד'ב'ש'ק'ו'ד'ת' ה'ד'י'נ'ו'ת' ו'ה'ש'ו'ד'ת' ב'ס'ק'ו'ן' א'י'צ' ל'ג' ל'ה'י'ת'

ד'ל'פ'ו'ן' ה'ק'ו'ד'ש'. א'ך' ל'פ' ז'כ' י'ה'י' ש'י'ך' ל'ח'ת'ו'ק'ת' ה'י'נ'ת'א' ב'ש'ק'ו'ד'ת', ז'ר'י' ח'י'נ'א'
ו'ה'י'י'. (ב'ש'מ'ו'ר' א'מ'ת' נ'מ'ת'ק'י'ם' ס'ו'ת' מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ן' ס'ו'י' ל'א'ו'.)

ו'כ'א'ת' ש'מ'ו'ר' א'י'ת' מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם'. ז'ל'ר'י'ך' ל'צ'ו'ר'ת' ה'ש'ס'. ו'ג'ו'ר'פ'ך' ד'מ'צ'ו'ס' ל'ז'פ'ן'

א'ת'ר'ת' נ'ד'ש'ה' ה'ש'ס' ל'ג'נ'ו'י'. ו'כ'ל' ה'כ'נ'ו'י'ם' נ'מ'ת'ק'י'ם'. ה'ל'כ'ך' ב'ל' ת'ר'ש'ו'י' ה'ש'ס'
נ'מ'ת'ק'י'ם'.

א'ו'
ז'כ'ר'ס'
ז'כ'י'ך'
ז'ל'ת'ך'
ב'ש'ק'ו'ד'ת'
ה'ד'י'נ'י'ם'
(ו'א'ג'ו'ר'ת'
ו'כ'ק'ו'ן)

ש'מ'ו'ר'
כ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם'
נ'מ'ת'ק'י'ם'

ו'נ'ר'א'ג' ד'א'פ'ל'ו' ל'ח'ז'ך' ד'ק'ט' נ'א'ת'י' ב'כ'ל' ל'ז'פ'ן' ה'י'י'נו' ח'ו'ל' ל'ש'מ'ו'ר'. (ד'ב'נ'ו'ת'י'ם')

ו'ה'י'י'נו' מ'ש'ו'ר' מ'צ'י'ר'ת' ה'נ'ב'ו'ב'. ז'כ' ש'ת'י' ו'ז'כ' ז'כ'ר'י'. ד'ל'א' כ'מו' ש'א'נ'י' נ'כ'ת'ך'

א'ט' נ'ק'ר'א'. ו'ק'ו'ק'א' ה'י'י' ש'מ'ו'ר' ד'ה'ו'י'ה' ו'א'ז'נ'ת' ו'ק'ר'ך' ה'ח'ה' ה'מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ן' מ'ת'ך' ל'ט'נ'י'ך'.

[ו'א'נ'ת'י' ק'ט'ב' מ'צ'ו'ר'ת' ה'ס'ק'ו'ן' ה'ד'י'נ'ו'ת' ו'ה'ש'ו'ד'ת' ז'כ'א'י' ל'ר'י'ב'ת' ג'ם' ה'א'פ'ו'ס' ב'ז'ד'א'י' ל'א' ו'ד'ל' ת'ש'מ'
ו'א'י' א'י'ן' ל'ר'י'ך' ש'ם' ה'א'פ'ו'ס' ה'י'י' כ'נ'ת'י'ם' מ'ת' ח'י'ז'ו'ש' ה'א'מ'י'י'ן]

ק'ט'
ז'כ'ל'
ל'ז'פ'ן'
נ'ש'מ'ו'ר'
ד'ה'
ד'ל'ת'ך'

י'ש' ב'י'ר'ס'א'ת' ה'א'ת'ך' ב'כ'ל' ל'ז'פ'ן' ו'כ'פ'נ'י' ה'ב'ל'ש'ו'ס'י'ם'. ו'ה'ת'ו'ס' א'ר'ס'ו'

ד'ל'ש'ו'ס'י'ם'. ו'א'ת'ר'י'ת' א'ר'ס'ו' ב'כ'ל' ל'ז'פ'ן'.

ו'ל'פ'י' י'ר'ס'א'ת' ב'כ'ל' ל'ז'פ'ן' א'י'ן' ל'ר'י'ך' ש'ה'ז'כ'ר'ת' י'ב'י'ן' ה'ל'ש'ו'ן' א'ל'א'ת'ך' ש'כ'י'ך'

ב'ל'ש'ו'ן' ש'א'פ'ר' ל'ה'י'ב'נ'י'. ב'כ'ל' ל'ש'ו'ן' ה'נ'ש'ו'ד' א'4' ז'ת'א' ד'ל'ש'ו'ן' א'י'ש'א' א'ל'י'ב'י'.

ו'ל'פ'י' ה'א'ר'ס'י'ם' ב'ל'ש'ו'ס'י'ם' מ'צ'ר'י'ת'י'ם' ש'ה'ק'ו'ר'א' כ'ד'ל'ש'ו'ן' י'ב'י'ן' ת'ר'א'ש'.

ו'נ'ט'א'י' ד'ד'י'ק'ד' כ'מ'ת'ו'ר'ש'ת'י'ם' ה'א' מ'י' ה'ו'י' ק'י'ן' ז'כ'כ'ת'ג'ב' מ'ת'ק'י'ם' ס'פ'ו'

ל'ז'פ'ן' א'ו' ז'נ'א'ת'ר'ת' ב'ת'ר'ש'ו'ת' ו'ל'ר'י'ך' ל'ה'י'ב'נ'י'. (ל'כ'ו'ר'ת' א'י'ת' ק'י'ן' ד'ל'י'ב'נ'ו' ב'ק'ו'ר'א' מ'י'י'ת' ת'ר'ש'ו'ת')

ב'
ז'ר'ס'א'ת'
ב'כ'ל'
ל'ז'פ'ן'
ב'ל'ש'ו'ס'י'ם'

גורה בכל לשון נאמור.

אם מומר לקרא בתוך ברומא או לא יהיה גלוי אי הגור נאמור
 בכל לשון או לאו בכל לשון. דהשאלה יהיה אי בכל לשון יהיה בכתבה.
 ומורי לקרא מברום.
 אי נ' ג' ג' בכל לשון אז בכל לשון שבא חי בכתבה, ודברים שבסג' אי אינה
 דמאי לאומם כל ס' ומורי לקרא בתוך ברומא. ואי נ' ג' ג' דוקא בלשון
 הקודם אז אין צ' ככתבה" דל' רק אלשון הקודם ואין התרומם בכתבה
 ואז מורי לקרא ואז אמר אסור לקרא מברום, דדברים שכתב אי אהר רשאי לאומם
 גדל כה. וצ'ו המלמקת רבי ומכמים כאן. (א בכל לשון הוי בכתבה או לא)
 קדם אגז הולם עהכיא ראי מק'ש למה דגור נאמור בכל לשון או לא, וזוהי המו דאין נה

תקום
דג' ג'
ג' ג'
אומי

ראיה דיש שצירת הכתוב דאינה צ' שפני.
 וקשה, דמא משני במלה בסוף א' ג' צ' ספרים נכתבים בכל לשון, רשאי
 אורי דוקא דלשון יוני. ואז מה המלמקת דמא' כאן בזנין יש בה משני
 מפורשת?

משני
במחילה
ספרי
נכתב
כל
לשון

יורה מהמשנה שם דמורי נכתבם בכל לשון (או דוקא ה' ונ')
 אליא דישלם) ובכל לשון הוי בכתבה". אלא צ' ר' ק' דעבד א איכא קדושה
 ספר גורה.

(המקום
ספר
דפני
היתר
כתובה
אל
איכא
קדושה.

והרמב"ם ספר ג' קדושה ספר דלית לספרים אל המורמאיה
 בכל לשון קדושה ספר אל דמור דמורא לכל לשון. ובדין דעבד

פ' דאין ה' ספרים ומצוות אל ספרים נכתבין בכל לשון ומצוות באמצע"

הוא רק בביתו כתיבה. אבל הקדושה ספר הווא יצ' אסור.
 קיש ל' העכו ~~המלמקת מורה~~
~~מורי לקרא מברום~~ ~~מורי לקרא מברום~~ ~~מורי לקרא מברום~~
 (א אי נכתב או לא)
 דמורי לקרא מברום נכתב או לא ואז בכתבה א קדושה וכל
 דמורי לקרא מברום ספר או לא.

ל'
הלכות
דספר
גורה.

תוס'

בא"ז כרמל צבור לטריסאום דמקום כבוד ^{ימ"ה} מקום כרמל צבור
ואי כרמל צבור " " דאורייתא הרי יריב דין צלבוה ואם יהיה גלו ויק התורה נאמרה וכן כרמל
כרה ונזכרנו לדלו. אלא מסיבא דמוסי קרה זהא דבינורם וזני מדער אינא מאוקנתה אלא עדין
אחיינו אפילו בדל פה וגם איה כלימא דמוסי נאן? וצ"ל דגם גוש נוסף ואין זה מדקדק דצבור
וסאא דקדק דצבור דמוסי עלה היה הירוא פרה " במקום. בכורים וזני מדערוה."

סיבא
דמוסי
דצבור
דכרמל

מה דדבאן צריכות בוננ דברי רבי אליעזר.

פירוש רבי' ג' פסקים הראשונים.

פירוש גוש ב' פסקים הראשונים.

מאוק'
רבי'
ותעב'

אמר מר ר' יאשיבו אמר וכו'... צריך להבין מהו הדין של בוננ בלי קריאה. (זה משיבו)
ואם דין זה צוטרא דמצדן בוננ דוקא בפסחה הראשונה.
ו' ראה אמאן דג' פשוטין דאורייתא. ורב צוטרא סבר דבוננ פסחה הראשונה

הסבר
קרב
צוטרא
ורב
יאשיבו

מתיחסת גם לפסחה בשנייה. הלכך בפסחה בשנייה צריכה יק קריאה ואין צריך בוננ.
אלא במאור צריך בוננ פסח. יק בפסחה א'

דבוננא בק"ש יצטרך בוננ דל כל ג' הפשוטין שדין אותו הדבר כמו בתפילה שבתפילה
(בזמניה דפני חצונת)

פסק הראשון דצבור סודל להתפלל כי הוי חסרון דבוננא ואל בתפילה אל בוננ בלתי

אם בבירה הראשונה והא אם נגמרה באמצע התפילה איכא לא צ"ב כי שיכור הוי

הפקדה מבוננ. דכוננו שבבירה הראשונה ומתיחסת לכל הדרכות ואם שכור בשום

בירה הוי מופקד מבוננ. כן בק"ש צריך בוננ בכל ג' הפשוטין במהות בוננ

אלא במאור הבוננ צ"ל רק בבירה הראשונה ומתיחסת לפסחה שניה בל שום

מדעה בעי. [הא אם מפקד הבוננ בידיה כסון אם דובד חלכה בדת קריאה בישא

שניה הוי הפקדה וכמו געץ]

ורב יאשיבו סובר דליכא לצה בהתיחסות בוננ לפסחה שניה ואם

אינו יוצא מבוננ דפסחה א' אלא צריך טענה מיוחדת לכל פסחה ובפסחה.

וע"כ סובר דא"צ קריאה בפסחה שניה כי פסחה שניה הוי ^{קבלה שלבא} אבנא

טהורה מאיכא בפסחה ראשונה דצ"ל אם מדעה האלוהי. וחלף את צה מהפסוקים

כמו שבמוב בשא עליו. ובפסחה ראשונה כמוב " דל דליק" פירוש

קיום דל יקי בוננ, ומדעה אם כמוב, וקבירת ה"ל פירוש מדעה דליצי

קריאה. אלא בפסחה שניה אל בלתי אם בוננ דפסחה ויהי קיום אלוהי הוי מדעה ראשונה.

ולאמר אכילו פסוק אחד קודם שישיעו לשורר. תהיהו ומה לא תהיהו אלא
ימחו את האבנים ואחר שיפסקו חכם יהיהו לקרוב."

ודק"ן צריך להבין חכיון דמאורייתא היא למה לא יחזיר יתן לבל
הפרשו התורנים ולחדו עד שיקרא הכוז?

ויל ד"ן הוי אנוס, וכמו ברבי יהודה הנשיא דפלוני נק יתן
פלוני. אבל א"ל זהו פלוני מטעם אנוס א"ה י. קיום אחז דקדמ'ש
דאיט נפטר בה לא חז' יזי ש"נ ולא דל יזי ליחז' וזה לקיום
היראונ' דייחז'. הלכ' ילחדנו עד שיקרא פסוק היראונ' .
(ונראה מזה דבא דרב יהודה קרא פסוק ראשון בדי מטעם חוב'ת
קדמ'ת דייחז' דלא נפטר בה מטעם ליחז' ולא כמו שקאינו מקודם
דרב יהודה רב' עכ"ל דלמ' כ"ו ולא ה"ע אח"כ.)

וזה
קשה
משיעו?
ויל
דאנוס
פלוני
מכל
הקדמ'ת
גלו
ייחז'.
ונק
הקדמ'ת
הלכ'
ייחז'
משיעו
דפסוק
הראשון

תוס' י"ג דה וואל.

צריך להבין למה גופ צריכים לאחרי דהלכתא כרב יהודה?
וילמ'א מזה דאם הד"ן כרבי מאיר ג"ש אז יהי אנוס לדעת לקדש ולקדשה
ורק מפני שפסק כרב יהודה מורי לדמות. ולכ' להבין.

ובאונ' ומי' ספי' הקיאו חז"ס (בתשובת הגאונים) לכאן
ט"ב הד"ן הנה. ואחר - ה'מ'מ' באוהבו של מלך ושלך גמז'י'ה אב'ת
גשמי'תו של מלך ופ'ד' ב'ים אג'ד של מלך וא"י הגמ'כ א"י והלך אג'ו...
הרי אח"כ מורה דבא איהו דפ'ד' שלמ'ת של מלך ואיך חז'ש שלמ'ת של
מלך ל' מ'י'ת'ה'ה'מ'ש'ן'נ'ק'א.

מרב
הוא
הגאונים

יראה דשיטת הגאונים היא דמסו למתי' לדעת לקדש דמ'י'ת'ה'ה'מ'ש'ן'נ'ק'א

ולא דיש שלשה שיטות בולטות.

במספר בקש יגלה

1: זאונים : אסור לשמרו. כי אין חילוק בין כבוד ויראה לקבלה ופאור מאנייה

2: גוס' : כיון דהדין כבוד יהוה, אצ אף דאין חיוב לדנוג כשדנוג

אין אסורי.

3: היראש וראשונים האחרים : מחוייב לדנוג באשכר קש כי קדוש

בנוייה על הסיס דיראת הקדש נבוי חובה. ואכ מחוייב אף ליה.

ולראש וראשונים האחרים דאומיים דקדוש בני זר חובה יראה אכ

לכאורה קין למה יהא אסר להחילם הקדוש או לעלות לכות גריאה לאג

הקדשים, דהא ר"ח ס"כ מורי דשואל מפני היראה ? ויל דיש לו חיוב

דניג קדוש דוקא וכבוד חיוב בני דל יראק אפס אין לו חיוב כלל לאשור

דהבוא חיוב בני על ורק משיב הוי בני זר יראה ולא שאשכר קדוש.

ולדנוג פסק הלכה:

אל אם ~~אשר~~ מותר לדנוג קדושם באמצע קש מיראתיה מ"ח ה"ח מן

למקרים יודים של הקדושה והקדש. ובקדושה הם "קדוש קדוש קדוש ד

לכ-ג מלא כל הארץ כבודו" ואם "בין כבוד ה' מחקומו" ולא

יותר. [ובדנוג אסור לדנוג "קדוש" כי הוי למנהג המורה

הקדש מגילת בקדש בני לגר רמז כמו שלקארט בני שימורים הקדושים

ואכ נבסוק בזה למורה ואסור בפסק הקדש כי אמר בצדק עם הנוהג.

זיק מפסק לאלה הפסוקים אשר הם מדיקר הקדושה דהיינו ה"ים המזאק

למדה כי הם נבדלי העקר הקדושה דשדדו האמאם. אכל פסוקי מחוק

ה' לדנוג "הוא בתהלים ולא מדיקר הקדושה אצ אן מפסקין לדנוג

קש וכותיה
קש וכותיה
הפסק
לקדוש

זר

ולקדש

ולקדש ידנך אתך בששה מקומות ולא יזכר

אין
אין
אין

ו: ^{אין} אתך הכאן אחרי בשמן קריב ואחריו

ב: ^{אין} אתך זיהא אלפי רבך וכו' ושיט אותה אהלו מלך יגידך

ג: ואמן אחרי כהן הוא זהו סוף דיקב הקדש ^{דיקב} יע' היתקנב משא מוספי ולא יזנב

טבר
דין
הכלל
הקדש
הגוי
הוי
חולק
הסוף
האזכר
הענין

ובאמצע שמונה זכרה הדן לקדש ולקדוש כהוא

באמצע
שמונה
זכרה
לקדש
ולקדוש:
אין
יפהור
קצין

בזאת לא ידנך בגטוי האלים. ויש מהלוקב בין רש' וגוסי' אם יזנב
בהיהווי הלך. והכלכל כרש' שיהדבר.

רש' יסורה דגהרבור: יזכר אלפי שומץ כדונך דשומץ כדונך מודיל לקיום:

ואין הרבור הספק. הלכך יהדבר ויקיים מלך קדוש וזכה אין הספק. והכלכל כרש':

רש'
וגוסי'

אלו גוסי' חולק ואחר מתי: אם שומץ כדונך ומע הספק אז אינו מודיל לקיום כיון דאין
הספק.

הכרח
התע
כאן

ומה שומץ כדונך מודיל לזכי קיום בזאת יכיה הספק דכרחי דאין כדונך בסודל.

אלו אין הלכה כגוסי' הלכך באמצע יזכר הלך כפי לזאת כי הספקים

החולק
הדין
התע

שהם דיקר הקדוש ושיט בדיקר הקדש יהדבר בלבו.

ולפי חוד יט:

בק'ס יפסק ויאמר מודים: (או מודים אשט לק' טו לא. זכר האמר

מודים

כוי תוש שקדוש לזכור דיקר ודיקר כו רק בזאת למקום וקיים זה בזאת.

הכרחים

ומשמע דשנה יכרז ויהדבר אבל לא יאמר כלום

כפי שאלו לזכור.

התע' כזכרים דלא ידנך אתך כלל בין הרב שאם ישרא

בין אמר
התע'

הרב'ה. דאין אשלו משיב מפני הכבוד ושואל מפני כיוצא בזה ההוא.

ובי שר'ג הפסיק אחרי עושה בלם ולא הפסיק אחר שיר
חדש כי ראי' ל נוסח החסידים דחלק פהם אמורים ~~בכב~~ שיר' חדש

עם ברכת אלו ישראל וקוראים אולם כתב ברב

(שיר' חדש ... על שבת פים ומחר ג' יצא לדולס ודקארט וראל קוטג וטוי...)

ד"ר סוף הידור

1
2
3

4

5

6
7
8

9
10

ה' מ"ח האחרונים ג' פסח כ"ג כ"ג. ומאן ראי' דהא שבת ל"ה ויכ"פ ור"א
כתבא אמאי דא נבכ' בשאל השמי לבת' ליישא' ופרק' על כולם, אמאי
קדמי פטול להם דלא אמריןן ג' של בכל אלו.

ל"ח
ה'ת"פ

זה דירובין תלפין בקרבנותם

בסוכות אומרים הלל בל יום מנן בחוקים בקרבנותיהם ג' אשכ' ג' פסח.
והא
דבא דהשמי דבסוכה חוקה בקרבנותיהם מנן, אמאי דכל יום היו קרבן
אחר ומ' וז' ליום כבוד. ומנן דהקרבנות מתלפין מיום ליום וכל יום שוב
משל חברה הוא אנו. בכל יום היו מ' י"ב חזק ואנ' י' קדוש היום חזק
בכל יום ויום. (ומנן נ' קדוש חזק חזק כל יום דל חזק "ביום" ג' יום"
"ביום" וכו'... אבל בפסח היו אור הקדוש ואור החזק של היום.
ולכן אור הלל של ארבע וס' ע"ה. (ובסוכה אור הלל בל יום בשל כ'
קדוש היום של) והרין הוא ר'ן שבפסח צ"כ שבת אור שיר ה' הלל.
והיינו הרין כל יום. ובסוכה אמא יום חזק כל יום.

ה'ת"פ
ל'ן
סוכות
לפסח

סוכות
אור
ב' יום
ב' יום

מ"ח
ה'ת"פ

בפסח
ביום
קדוש
קרבן
מ"ח

ובכל
ה'ת"פ
ביום
בפסח
אור
ה'ת"פ
בשבת

הא מנן דאם ארבע שבת אחרי ההלל ביום א' בפסח יאמר
הלל שלם ביום הראשון של חזק החזק כיון דצדין לא קדש היום בשבת
הלל.

והאמר'ים שם בדירין נור'נים דוד טעם דאין אומרים הלל אין כוחם
האחרונים פסח מטעם "נס", דחזק' י'ו' ט'דים קים וארם אומרים
שיר'ק'. וקשה הא למה צ"כ טעם נ' ד' לנו כטעם שמה
מאמר ד' פסח ר'ן קדוש הלל ארבע?
וה' ד' ב' סיקור אשרי הלל בפסח.
ה'ת"פ מאמר חזק דהיינו קדוש היום.

ומהר"ם
נ'ת"פ
דוד
ט'ד

ה'ת"פ
ב' יום
ט'ד
ב'ת"פ
וה'ת"פ

ה'ת"פ
ב' יום
ט'ד

ה'ת"פ
מ"ח
ל'ן
ט'ד

ב' יום
ט'ד
ב' יום
ט'ד
ב' יום
ט'ד

ה'ת"פ
ב' יום
ט'ד

במקדש היה שנים ההלל אל ברה. אגאן חיוא אכל י. קיום.
 וזל זה אומר הרמב"ם (פרק' הלכות תנוכח הלכה ז') דמיז לא יתחיל
 ואם התחיל ^{ישלם} והלכנו בצב צביון דאין דעלו חיוא אין עברך לאומרו
 אבל אם כותלים אומרו כי יול קיום מקצת ביום דסירב כחו שבאנו. מקרא
 אבל זה אומר הרמב"ם דאין עברך כי הרמב"ם לשיטתו שאין עברך זה קיום כל
 אוב, ורק יש קרבן על חיוא שיש בו קיום.
 אבל מהרה ^{הוא} אסכים עם הרמב"ם בפה ויתחיל דעלו בפ"ט.
 אסכים אמו בצב שאומה שאנן הלל היו קיום בלי חיוא. ואנן אינו
 מתוויכ לאומרו לכתחילה. ויתחיל איתו ויתחיל איתו ויתחיל איתו ויתחיל איתו
 מתקן על קיום אלף דאין חיוא, דהא ר"ג לשיטתו בהתחילת דסני
 דנשיה חב דכור על מצות עשה שבחן עומה אל דאי דפסוקים
 כיון דאם מתחילת התחילת יש להם קיום וספיר יש עברך
 על קיום אוריאל. (והראיה שהיא מקראית ^{מלחמה} ^{בצביון} ^{היא} ^{היא}
 דתשין מהתם זיש קיום אל דאין חיוא)

ומהלל
 קיום אכל
 אגאן
 חיוא
 אכל
 י. קיום
 וזל
 זה אומר
 הרמב"ם
 (פרק'
 הלכות
 תנוכח
 הלכה
 ז')
 דמיז
 לא יתחיל
 ואם
 התחיל
 והלכנו
 בצב
 צביון
 דאין
 דעלו
 חיוא
 אין
 עברך
 לאומרו
 אבל
 אם
 כותלים
 אומרו
 כי יול
 קיום
 מקצת
 ביום
 דסירב
 כחו
 שבאנו.
 מקרא
 אבל
 זה
 אומר
 הרמב"ם
 דאין
 עברך
 כי
 הרמב"ם
 לשיטתו
 שאין
 עברך
 זה
 קיום
 כל
 אוב,
 ורק
 יש
 קרבן
 על
 חיוא
 שיש
 בו
 קיום.
 אבל
 מהרה
 הוא
 אסכים
 עם
 הרמב"ם
 בפה
 ויתחיל
 דעלו
 בפ"ט.
 אסכים
 אמו
 בצב
 שאומה
 שאנן
 הלל
 היו
 קיום
 בלי
 חיוא.
 ואנן
 אינו
 מתוויכ
 לאומרו
 לכתחילה.
 ויתחיל
 איתו
 ויתחיל
 איתו
 ויתחיל
 איתו
 מתקן
 על
 קיום
 אלף
 דאין
 חיוא,
 דהא
 ר"ג
 לשיטתו
 בהתחילת
 דסני
 דנשיה
 חב
 דכור
 על
 מצות
 עשה
 שבחן
 עומה
 אל
 דאי
 דפסוקים
 כיון
 דאם
 מתחילת
 התחילת
 יש
 להם
 קיום
 וספיר
 יש
 עברך
 על
 קיום
 אוריאל.
 (והראיה
 שהיא
 מקראית
 מלחמה
 בצביון
 היא
 היא)

יש מתחילת האומרו אי לעתה כיהוש. לקרא או לעתה כיהו הוא
 דוקא ורצ"ם באומי כל הפלל היל. זילאש ואם כלב ג' אש כשמתקן
 לקרא את ההלל. פלא אל אם אם כל הפלל אה כשמתקן לעתה
 את ההלל היבא דצ"ק דלדאש לא פלא ~~הוא~~ גיורק הריכה לעלמה.
 עתה עתה אין יבא בגיבול לקרא דחמ שאתה הן את התלל (בצב ג')
 ורצ"ם דיש בכלל קיום דלדאש אם קיום פילאש ס"ל. הלכך נרשם
 ברבא דל דלדאש ושוק אינו מקבר על עתה התלל.
 פלא יבס על אג"ב דקרא גיורק ^{ויבא} ^{הוא}
 יואם נאחי בצב אי ~~הוא~~ ^{הוא} ^{הוא}

פ"ט
 ח"ה
 אגאן
 חיוא
 אכל
 י. קיום
 וזל
 זה אומר
 הרמב"ם
 (פרק'
 הלכות
 תנוכח
 הלכה
 ז')
 דמיז
 לא יתחיל
 ואם
 התחיל
 והלכנו
 בצב
 צביון
 דאין
 דעלו
 חיוא
 אין
 עברך
 לאומרו
 אבל
 אם
 כותלים
 אומרו
 כי יול
 קיום
 מקצת
 ביום
 דסירב
 כחו
 שבאנו.
 מקרא
 אבל
 זה
 אומר
 הרמב"ם
 דאין
 עברך
 כי
 הרמב"ם
 לשיטתו
 שאין
 עברך
 זה
 קיום
 כל
 אוב,
 ורק
 יש
 קרבן
 על
 חיוא
 שיש
 בו
 קיום.
 אבל
 מהרה
 הוא
 אסכים
 עם
 הרמב"ם
 בפה
 ויתחיל
 דעלו
 בפ"ט.
 אסכים
 אמו
 בצב
 שאומה
 שאנן
 הלל
 היו
 קיום
 בלי
 חיוא.
 ואנן
 אינו
 מתוויכ
 לאומרו
 לכתחילה.
 ויתחיל
 איתו
 ויתחיל
 איתו
 ויתחיל
 איתו
 מתקן
 על
 קיום
 אלף
 דאין
 חיוא,
 דהא
 ר"ג
 לשיטתו
 בהתחילת
 דסני
 דנשיה
 חב
 דכור
 על
 מצות
 עשה
 שבחן
 עומה
 אל
 דאי
 דפסוקים
 כיון
 דאם
 מתחילת
 התחילת
 יש
 להם
 קיום
 וספיר
 יש
 עברך
 על
 קיום
 אוריאל.
 (והראיה
 שהיא
 מקראית
 מלחמה
 בצביון
 היא
 היא)

ויש שהלחין לומר וכו'. אלו רצו לדעת פסוק מן בין אמרו
ויטרי וזין רגלי דיתד לא יברק ולבדוק יברק ביהמים שאין היתד לומר
בהם את ההלל.

פסוק
ליל

ובאמת ק"ק שט"ו דמתני: אי נחא דכרה היא חל מנש
ים דבליבוי אינא מנש וביחוד ליכא מנש. אבל אי נחא הכי הירקטי
לך דהב שני מנש דדגה מנש דהלל. ואי ^{ניחא} דשונך מנש קיום
יש בהלל ואין בדוקה הא ביהודי נמי יש קיום לה ולא תובל לחלק
בין יחיד ולבדוק.

קושי
דל
פסוק
ליל

ושמאי דש"ט"ו סוגיה דבה דאין לברך אמנש הוי כהמנש אינו
זמנה קיום המלכות אלא רק חיוב. דהא במנש אינא חובה זכור דלרין
לקיים מנש מטדמשאלא אביק וישנן מתקן ויאמרו לך אבל גבי שדש כמנש
אינו יכול להריות מדשה המלכות דאין לו קיום.
ובגבי יתרון התקנה על המנש דתקנה דושפ איב מדש המלכות
ממדשה רשות. דאלו אי אין חובה יכולה תקנה לתל למדשכ נחמ
קיום מלכות משאי במנש.

הסביר
דש שד
הבדל
מנש
ותקנה

ואלו היה מדש המלכות דבר אנומטי. נדשכ מדשמה, והמנש פועל
החיות, אז היס צריך לברך אל אמנש. ולדומה לכך הוי קריאת המנו
בלי שמה מנו. דהא בקריאת המנו יש קיום היושבת ומחבה
~~קיום~~ לחיות למש ולאשיר הקיום. וכשא במנש מדש החיות של
קריאה במנה קלוקה אז הוי נוסף איוג צו דם הקיום מתקן ומקור
כי יש גם חיות ואם קיום.

חיות
וקיום
המלכות
ובדש
קיום
היכא
דאינא
אשמה

והלל ש"ט קריאת המנו בלי שמה תורה לדעתה דהא
אינא קיום בהלל מנה. אז כשא במנש והלילה חיות על ההלל

ומתנה הוי אב דו אימריה ממשתי דמי... אבא דהתורה אבא דהתורה דמיא כוחה מתנה
 שהתורה דל דמיא הוינת כחנל וכו'... אבא דהתורה אבא דהתורה דמיא כוחה מתנה
 כמו שכתבתי וכו'... אבא דהתורה אבא דהתורה דמיא כוחה מתנה
 די דמיא מתנה הויא חכמה דתורה.

ובדנין דמיא תקנה התנה לילא לפ דברנו דבראשונה נדשה התקנה על
 חכמה דתורה כפי לדשה שיהיב קיום. ואח"כ תקנו חוכה דכרא דאלה אין לתק
 על התקנה כיון דכפי איוב בלי קיום. ~~דמיא דתורה~~ ניהוה חוכה דראשית תקנו
 דהדלקת נר חוכה יהיב חכמה דתורה ואח"כ תקנו דהיהווי איהיב בגדלקת נר
 חוכה וכן כל תקנה. ~~בין אבא דתורה~~.

תקנה
 ואין
 בתקנה
 פרוש
 דמיא חכמה
 דתורה
 ומתנה
 תקנו
 דתורה

ומתני דמיא אבא דתורה חוכה דמיא יד תורה דמאורייתא דעל יד
 התקנה נדשה הדלקת נורה מתנה לחכמה דתורה דתורה. דמיא חכמה דתורה
 לחכמה דתורה דמיא אבא דתורה חכמה דתורה. וכן החיוב של התקנה כפי חוכמה.
 וכן דתורה דתורה הוי חוכה דתורה וחכמה דתורה דמאורייתא.
 ובהלל אין צריך לבוא עליה תקנה ורק עליה מתנה. חוכמה דתורה דתורה
 הטעם שבארנו דהא קיום החכמה דתורה וחוכמה דתורה חכמה דתורה
 סתם מתנה אלא דמיא אבא דתורה חוכמה דתורה חכמה דתורה חכמה דתורה
 אין לתקנה עליה.

ומתנה
 דתורה
 דמיא
 חוכמה
 דתורה

דבראג' בפיא הוי ביבוב הוי טכ נהג דמכריכין על ר"ח ולא על פסח
 וכדמג'ן אחי לביבך דמכריכין על פסח ולא על ר"ח.
 ועל דבראג' (על דבראג' כדברי מהוה מתנה אדם מתנה נפאים הוא
 כיון נטיל דריבב דשפד של חס וא"ל לוחי מתנה חכמים כיון קראת הלל
 קראת חכמים וכו' וכו' של חכמה אין חכמים דע"ז) " נ"ל שלא
 אמרו אלא על חזון של פסח בלבד אבל על ר"ח כדרכה בקטבו כדי לביבוב
 שהוא ר"ח. ^{וא"ל} מתנה דתורה כיון ואין לנו לתמה דתורה לפי שאין
 בה לא שיהיב ולא חוכמה דתורה ומה צורך בדרכה אבא
 קראת חכמה בימים דתורה וקריבן חכמה אבא דתורה חכמה דתורה

ראג'ן
 מתנה
 חכמה
 דתורה
 פסח
 דתורה
 חכמה
 דתורה
 חכמה
 דתורה

(בשם המלכות) (דברים) מי אחר הכל משכ וגי' דינו אמרו הכל. ונראה
צטובר זהלל היו חלק מההלכה א שמת יוט. ושמח יוט איכא ברה
צאין ציוט.

צמחו
למנו
בדי

והשתא דבאר ליה כן דהלל היו חלק א שמת יוט אין אמר ליה
עוד להסיק טעם הלל חספ הני - דדי אא נאמר דהלל היו מצנה
גמלייב בשמת יוט.
דיש אשה הלכה ביוט.

קיום
דמת
הי

1: לא ייה ~~הי~~ וזה פסם אתה בעל יוט.
2: חשבה:

קיום
נאכה
צמח

צ: שמת: וההלכה דמתה נמשכה כל היום דבני בעל יוט ~~לכך~~ ואכ
זהו קיום נמשכה לא קיים מצנה ההלל היו חספ דהריוס שמת
אמר שיהיה כל יום.
היו בכל החץ והלל היו חלק משמת החשבלכך חמייב אומר
הלל בעל יום ויום ובלה לא לא קיום דמתה.

קיום
כל
ימי

הפסח

ולא: קיום ההלל כד תורני לרמחן א שמתה ואכ נפמי ולראקו של הונאק (שית) ואכ ליה
2: חמלם ומחזר ויטרי סוכרים אין משכמים דל חני כלל משח ומניש אינו דושה חוכה.
ואל באיני קיום החלוקה דל קיום אין מרכיב אלא על חיוב.

לא צדי
סומים
יש בהלל
הדבר קיום
חמלם

ואכשד סמברו דהלל איכא הונאק אלא הוי הונאק כללית ולא סרטיית וכן
יש אומר שבי שמתה וכן שבי שמתה דשמה דשמה דשמה דשמה דשמה
ורפלה הוי סרטיית. ולפי כמאילו אא נאמר דיש גרבה דל קיום סרטיית
חיה חיה בקיום סרטיית, אבל בקיום כללית אין גרבה בלי איוק דאין זה ~~הפסח~~ ^{הקיום}
הלל כל אלא דל הונאק או שמתה דשמתה. וילא דיל כישלוח כרמלם ומחזר
ט אין גרבה דל קיום סרטיית. ואין גרבה דל קיום כללית. אלא דק דל קיום סרטיית.

לשמה
הרמלם

מאן כוונה
דל קיום
סרטיית

מאן
אין
דל קיום
סרטיית

3: וְיָמֵי אֲרָמָהּ וְיָמֵי שִׁמְשֹׁן וְיָמֵי דָבִד וְיָמֵי שְׁלֹמֹה וְיָמֵי יְהוֹשָׁפָט וְיָמֵי יְהוֹרָם וְיָמֵי אַחָז וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ
 4: וְיָמֵי יְהוֹשָׁפָט וְיָמֵי יְהוֹרָם וְיָמֵי אַחָז וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ
 וְיָמֵי יְהוֹשָׁפָט וְיָמֵי יְהוֹרָם וְיָמֵי אַחָז וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ וְיָמֵי מְנַחֵם וְיָמֵי עֲזַרְיָהוּ

י"ג
 י"ד
 י"ה
 י"ו
 י"ז

ר

שיעור י"ט יום ק' פרשת ויחי. תשל.

פ' ט: ז' תוס' דה ימים שביחוד אחי הן את העל.

באז י' אהרן כדמים וכו' (אמא לקרא ואמא לאמא)

לר' עבין למה אהרן כדמים הלוא בתקדוה השופר אהרן רן
כדמים אמר דהוי חטא אהרן, ואף זבתולין אהרן כדמים, היינו אמר דהוי גי חטא
כדברי ר' אביהא ולכן אהרן גי כדמים, אמר בעל הד חטא אמר
ומה היה מטיבא דאין אהרן דהו' חטא, דהוי חטא שמוכר ולכן ליכא
על מה שיתתיל הדיבור.

ונראה דתוס' סוקרים איש שני קיומים כלי' פסח. והראייה אמר

שמעלקים ההל' לשנים ולא אומרים הם בבת אמת.

וכן לבאי מה הם גי הקיומים, נבאי הראשי' שמלכות ספור

י' אהרן אפי' בלי' פסח שנתו היא אהרן חטא זכירת י' אהרן חטא

בכל ל' אהרן. אמר הם השניים סוקרים : דהו'

11 ספור היו באריות אמר' בזכירה.

2: ז' יין מספר זה לבנין. (והדרת לבנין דיום סגור לאמור)

דעניית באמוראני

3: ואם ספור חייב בהל' והודאה ולא רן ספור א' אהרן.

4: אלו הם השניים קי' ספור עכירה.

ובה' ספור י' שני קיומים:

(א) שבת דהו' אהרן של הקב"ה

(ב) הודאה דהו' אהרן של הקב"ה

קיום באז של שבת באה מנות ידיו שמי שנדשה לו נס לבין

ואף הן ומהודאה אה' דהו' הנס שנדשה לו. וקיום א' (א) שבת הו'

הל
צ
מ
ע
ג

ע
י
ב

וה
י
ב
ג

ג
ג
ה

וה
י
ב

ר
ג

ג
ק
ב

ג
ס
ז

ג
ק
ב

לוא דל ברנה
בסדרה אמ דיקר קושטא היה דל פלל אופר למח יסטיקנו בסדרה

ודוני דיש זכסטיק הפלל בסדרה, אלא אמ חפסיק איט אמריק.
יזא דלפ גוס' רב יהודי החסיד יש שלשה ^{ברידות} ~~היינו~~ זאנז גלל בסט.

שטתו
זין זכר
דל הלל חפסיק
ש' בריות
לאדם
גליל
בסט.

א: יאמר בביהפן גברנה

ב: יאמר הכל גברת אמר גברנה קודם הסדרה

ג: יפסיק הפלל באמצע בסדרה ולא יברק עליה.

ו צריק להיין טדאן.

טמא (בסדר)

ונראי שיש הלל בקדושת היום כי חלול הלל כבסט.

בהאמצע הלל בקדושת היום דס לא ברנה

בהשני הלל אל סיפור יציאת מצרים.

ג' חלול כבסט.
1. קדושת היום
2. סיפור יציאת מצרים

וסברת הרמאן דאמר זאם יצא בשל ביהפן אומר קודם לילה אי

ברנה היא זהרמאן סובר דברנה מגורנה דל הפלל אל קדושת היום והלל

דסיפור יציאת מצרים ליל ליל גברנה, אלא חובד מוטל דליו לספר ביציאת

מצרים אלל אם יצא בהלל בקדושת היום. וגבית הכנסת רק יצא

בהלל אל קדושת היום (וגברנה). הלכך דודנו מחוייב לספר ביציאת מצרים

ודל זה אומר הלל בסדרה ובליל ברנה. דהוא סובר דיש לן חילוקים

האחד דל קדושת היום והשני דל הלל בספור יציאת מצרים חייב לקיים השני

אם יצא האחד ויש בו קיומים ש"כ. הלכך מקיים בהלל אל ספור

יציאת מצרים אלל ~~ליל~~ הילי הקיום אל קדושת היום שילאנה כפר.

אבל רבי יהודה החסיד מחולק דל העמוד הרמאן.

ואכאורה היינו סוברים דרבי יהודה חסיד סובר דיש לן מחילוק אחד דהיינו אל

קדושת היום ואם יצא זה אנו יבוא כפר ל ~~השני~~ ^{קיים} יציאת מצרים דאין לך

מחילוק הלכך לפני כפר מקוט גבול ברנה וכן גביהפן וספור איט אומר הלל

הרמאן
אמרי
בהלל
גליל
זלל
אמ
אמרי
בביהפן
אמרי
אמ
אמרי
בביהפן
זלל
זלל
השני
דאין
גברנה
הלל
ספור
זלל
מצרים
אמ מקיים
לכדל

די אמרי
למארה

סי
ט
ר
ס
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ז
זא
זב
זג
זד
זה
זו
זז
זח
זט

גמול אמת הדבור :

ברכה המוכיח להם רוח. וברכה קצרה וארוכה.

ברכה ארוכה

אמת
שאל רבי יבנה חסיד דאלה כמי יורה בון זאיע סוכה לחינה אע

זמן יורה
כס-1-

למה פתחת מוטא בברוך קבוצה זכה הכול נזק כל ברבור קצרה.

ברכה
ארוכה

ודונ רבי יבנה חסיד זאין זה ברכה קצרה דהו כה ב' ענינים.

דנינים.

וקרה ארוכה הו כל ברב דיש כה ב' דנינאו יורה. דבאית הו

על העבר דהיינו הודא וכן הו עס כדנז דהיינו דדון לפלי.

בפלה חסידות

זכור
ברכה
ארוכה
דנינים

שגור במקרה היה קיים, שאז לא הכניסו גמול ארוכה עדיין. וזה אמת

אחרי ה"ס ולדד אמנו וחי במתן החובות, ואחרי גסור שגנו אתה האמן

שדלם כוונתו שזו תורה של גמול דהיינו. הן הו אלקט וכי"ל

ולפי זה נראה שברכה הגדולה דגמול ע"כ אינא ב' דנינאו. וזה

אמת דלפי גמול הו דהם הודא ולפלי דהיינו ב' דנינאו.

אבל קצרה קשה דמה סקידוש אין ב' דנינאו בתוסס כדבר?

ולפי דגמול סוכה לא הו ב' דנינאו בתוסס הקרבה דלמא אלו אפלו

כי דנינאו הו בפלחה הברכה ובהתחלה הו ארוכה ונכונה

וקידוש שנה הפלחה מהתחלה כהא הפלחה הו בחינת ישראל וקטלה ומינה הו קידוש ביום.

כברכה אסר ישנה ב' דנינאו בתוסס שלי. דהא התחלה ע"כ הו ארוכה פלי.

דפי גמול אור ובחזית דהם אלקים האון אמן מה אין לזכור האון

אמאית ובעתה דדלקד ד' סוד דגמול (לזכור) הברכה דהתחלה ד' סוד

מה דגמול אור וכן הו ע"כ ב' דנינאו אגב כמותה ושמך כמותה

דפי קודם. הנה המנין והמנין

in the opening + closing.

ברכה ארוכה
זמן יורה
כס-1-
ברכה
ארוכה
דנינים.
זכור
ברכה
ארוכה
דנינים
ארוכה קשה
דנינים
ולפי
דגמול
כי דנינאו
וקידוש
כברכה
דפי
אמאית
מה דגמול
לפי זה

סגור בשיטת הרמב"ם
וכבר חייב עליה מקביל אומר הלל בבית הכנסת ~~בבית דין~~
בבית דין ~~בבית דין~~ ומה היה אומר ההלל בידים בסדר ~~בבית דין~~
זעמו דיקר ההלל לסי דברי קבלה. (ובית דין לשיטת הרמב"ם)

הבית
היה
בבית

אין ידו השרוי ~~בבית~~ אנו שיטתו

גוף דה ארז הנאה קבלה עשיה.

גוף דה ארז ואין ככך כלום.

נראה דהא' ~~בבית~~ קבלה דנא' קבלה דעליה אלא שבפירוש מבידע ל"א

בבית

הנאה. ורוב הראשונים לויז דאל' בארזם דז רבידעא צריכ' לרפסל.

הראשונים

ובירושן כל הראשונים דגבזעט צבור למוחא ובגבזעט יחיד.

לקולא, ובדייטנו כאן הייתה בבדנית יחיד.

הבית

ומהוסי' ל"א למשד מיניה, דהא מהוסי' הראשון משד בגבזעט

צבור אינו טודם כלום ואינו מוחה. ומהוסי' השני משד דאין חזק מועט

יחיד ואפ"ל בגבזעט צבור דהו' דק"ל מיניה. ולכאורה נראה כסגירה

משני הבית.

ורבנו רצה לומר דלפי הסברה אין לחלק בין גבזעט צבור למעט

נראה

יחיד. דהא נדר שהוא איסור מפ"א אינו דומה למעט דהו' בגבזעט אלו

נראה

שם שאין גבזעט. ואם אפי' דל' דל' כל האכלות וכל משקא אלא דהו' שזר

אכיל' לא יקרא שזר בגבזעט כיון דלא פירש "למחר אכיל' בגבזעט"

ואין בגבזעט אכיל' וסגי' לא לחלוק שם גבזעט. הלא אם יאמר

"למחר אכיל' בגבזעט". וא"כ הרי אלו אכיל' גבזעט לחלק בין חלוט

שם גבזעט צבור וחלוט שם גבזעט יחיד?

אבל צ"ע אינו:

